

Arrest

**nr. 52 061 van 30 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. KNOPS, die loco advocaat A. HAGEMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende bij schrijven gedateerd op 11 december 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 30 juli 2010 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 18 augustus 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend door :

(L. A.) (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wil zich beroepen op de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Wat betreft criterium 2.8.A. heeft betrokkene noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene hier aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Betrokkene beweert wel in 2006 contact opgenomen te hebben met het OCMW van Antwerpen “voor hulp bij het indienen van een regularisatiedossier”. Betrokkene legt ter staving hiervan een handgeschreven brief van het OCMW voor. Uit telefonisch contact met de desbetreffende dienst van het OCMW van Antwerpen blijkt dat het stuk in kwestie in het teken stond van een aanvraag voor medische steun, en dat er nooit sprake geweest is van hulp bij het indienen van een eventuele regularisatieaanvraag. Bijkomend moet opgemerkt worden dat de OCMW-diensten van Antwerpen stellen daar ook geen persoonlijke bijstand voor verlenen. Daarnaast beweert betrokkene ooit beroep te hebben gedaan op een andere advocate voor het indienen van een regularisatiedossier, maar dat hij hier later nooit meer iets heeft van mogen vernemen. Doch hier legt betrokkene geen bewijzen van voor, en dus kan dit element niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden. Verder beroept betrokkene zich eveneens op het criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009. Hij legt hiervoor een arbeidscontract voor dd. 03.11.2009 voor de duur van 12 maanden. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract €1000 per maand bruto. Het wettelijk bepaalde minimummaandloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 39 jaar oud; 02.07.1971) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven, geschoold is, dat hij hier al die jaren zelf een appartement gehuurd zou hebben, dat hij intensief Nederlands geleerd zou hebben, dat hij verschillende cursussen Nederlands volgde en hiervan verschillende certificaten kan voorleggen, dat hij één van de landstalen zou kennen, dat hij verschillende alfabetiseringscursussen gevolgd zou hebben, dat hij lokaal verankerd zou zijn, dat hij verklaringen van vrienden en kennissen die hem zouden appreciëren als mens en als vriend kan voorleggen, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij over voldoende kwalificaties en competenties zou beschikken om een knelpuntberoep te kunnen invullen en dat er zeker perspectief is om een beroepsactiviteit te kunnen uitoefenen en er de mogelijkheid is om in zijn eigen levensonderhoud te blijven voorzien, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel

9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene echter vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17/05/2007 (BS 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15/09/2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hij stelt tevens dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

Hij verstrekt volgende toelichting:

"(...) criterium 2.8 A en 2.8 B van de vernietigde Instructie van 19.07.2009

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker zich wenst te beroepen op de criteria 2.8 A en 2.8 B van de vernietigde instructie van 19.07.2009 terwijl verzoeker noch een periode van wettig verblijf had voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernam om een wettig verblijf in België te bekomen.

Er wordt gesteld dat verzoeker wel beweert dat hij ooit beroep deed op een ander advocate voor het indienen van een regularisatieaanvraag doch hiervan geen bewijs voorbrengt.

Dat verzoeker evenwel als aanvullend stuk 1 aan zijn verzoekschrift een schrijven dd. 12 mei 2006 voegt van advocatenkantoor (D. D.) waaruit blijkt dat verzoeker wel degelijk advies heeft ingewonnen mbt. een regularisatieprocedure.

Er werd hem door de advocate destijds negatief geadviseerd.

Dat verzoeker wel degelijk acties heeft ondernomen.

(...). criterium 2.8 B van de Instructie van 19.07.2009

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker een arbeidscontract dd. 03.11.2009 voor een duur van 12 maanden voorlegt waarin het loon volgens dit contract 1.000 € per maand bruto bedraagt, terwijl het wettelijk bepaalde minimummaandloon echter 1.387, 49 € bedraagt voor een persoon ouder dan 21 (j)aar.

Verzoeker en de bereidwillige werkgever waren zich niet bewust van de algemeen bindende wettelijke minimumlonen, doch dachten hiervan in gezamenlijk overleg te kunnen afwijken.

Zij zijn volstrekt ter goeder trouw.

Dat verzoeker en de bereidwillige werkgever bereid zijn om het maandloon aan te passen aan het wettelijk bepaalde minimumloon.

In die zin werd op 08.09.2010 een nieuwe aanvraag tot tewerkstelling van een vreemde werknemer opgesteld, houdende een bruto maandloon van 1.400 €.

Het contact zou kunnen gelden voor één jaar met mogelijkheid tot een vast contract nadien.

Verzoeker voegt dit aanvullend stuk als bijlage 2

(...). artikel 7, al. 1, 1° van de Wet van 15 december 1980.

De dienst vreemdelingen zaken stelt tenslotte dat verzoeker niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten, hetzij een geldig paspoort en een geldig visum.

Dat verzoeker bij binnenkomst in het bezit was van de vereiste documenten.

Dat hij deze documenten evenwel is verloren.

Dat hij op 14.04.2005 aangifte heeft gedaan van het verlies van deze documenten waarna er hem andere ter beschikking werden gesteld.

Dat verzoeker de bewijsstukken dienaangaande voegt als stukken 3 en 4."

2.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"(...) De verwerende partij stelt vast dat in geen van deze onderdelen nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoeker nochtans voorgehouden schendingen van de artikelen 9 bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de materiële motiveringsverplichting en van artikel 3 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van die laatste rechtsregels naar het oordeel van laatstgenoemde eveneens om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr.R.v.St. 1992, z.p.).

Verzoeker betwist niet dat de motieven van de bestreden beslissing correct zijn, doch hij wenst zich te beroepen op verscheidene aanvullende stukken:

- een schrijven dd. 12.5.2006 dat moet bewijzen dat hij bij een vorige advocaat advies heeft ingewonnen voor het indienen van een regularisatieaanvraag.
- een aangepast arbeidscontract
- een bewijsstuk aangaande het verlies van zijn documenten.

In zoverre verzoeker zich wenst te beroepen op deze aanvullende stukken laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid helemaal geen rekening kon houden met de door verzoeker aangebrachte stukken, want op het ogenblik van het nemen van de beslissing waren die stukken immers nog geeneens overgemaakt.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen (van) die beslissing, rekening houdend met de al dan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de feitelijke gegevens niet correct zou hebben beoordeeld.

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij dan ook de mening toegedaan dat verzoekers enig middel niet kan worden aangenomen".

2.3. In zijn repliekmemorie verstrekt verzoeker nog volgende bijkomende toelichting:

“Verzoeker duidt wel degelijk aan welke rechtsregels bij de beoordeling werden geschonden. Er werd immers een manifeste appreciatiefout begaan bij de beoordeling van het verzoek van verzoeker. Aan de materiële motiveringsplicht werd niet voldaan.

Verzoeker voegde 64 stukken aan zijn regularisatieverzoek.

De door verzoeker aangebrachte feitelijke gegevens en bewijzen werden evenwel niet correct beoordeeld.

Verzoeker kan dit aantonen door de 4 bijkomende bewijsstukken die hij voorbrengt.

Aan de hand hiervan kan verzoeker immers aantonen dat de Federale Staatssecretaris voor Migratie - en Asielbeleid de feitelijke gegevens niet correct heeft beoordeeld en op basis hiervan tot een verkeerde beslissing is gekomen.

Immers:

- Verzoeker heeft vroeger, nl. op 12 mei 2006, wel degelijk juridisch advies ingewonnen mbt. een regularisatieprocedure*
- De werkgever is wel degelijk bereid om loon van verzoeker aan te passen tot het minimumloon in geval van tewerkstelling bij hem.*
- Verzoeker was hij aankomst wel degelijk in het bezit van de vereiste binnenkomstdocumenten doch deze zijn verloren gegaan, waarvoor aangifte werd gedaan”*

2.4.1. De Raad merkt, wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hij heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.4.2. In de mate dat verzoeker betoogt dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet correct zijn en dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.*

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Deze wetsbepaling voorziet in een ruime discretionaire bevoegdheid voor de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en diens gemachtigden wat betreft de toekenning van een verblijfsmachtiging. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft er evenwel voor geopteerd zijn bevoegdheid enigszins aan banden te leggen door het uitvaardigen van een beleidsinstructie waarin de situaties worden omschreven waarin hij in beginsel een verblijfsmachtiging zal toestaan. Verzoeker heeft in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf verwezen naar deze beleidsrichtlijn. Verweerder oordeelde evenwel dat verzoeker in gebreke bleef om aan te tonen dat zijn situatie overeenstemde met deze omschreven in punt 2.8A van de beleidsrichtlijn, daar hij niet het bewijs leverde dat hij voor 18 maart 2008 ooit legaal in het Rijk verbleef of een geloofwaardige poging ondernam om een wettig verblijf in België te verwerven. Deze vaststelling vindt steun in de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier.

Daargelaten de vraag of het schrijven van zijn vroegere raadsman, dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, toelaat te besluiten dat verzoeker een geloofwaardige poging ondernam om een wettig verblijf in België te verwerven, moet worden opgemerkt dat verzoeker dit document niet bij zijn initiële aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden voegde zodat hij met dit stuk de stelling van verweerder dat niet de vereiste overtuigingsstukken werden overgemaakt niet ontkracht.

Door aan te geven dat zijn werkgever bereid is om zijn bruto maandloon op te trekken van 1000 euro naar 1400 euro toont verzoeker ook niet aan dat verweerder ten onrechte besloot dat de bij de aanvraag om machtiging tot verblijf gevoegde arbeidsovereenkomst niet kon aanvaard worden omdat het in deze overeenkomst voorziene loon lager is dan het “*minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988*” en verzoekers situatie dus niet valt onder wat is voorzien in punt 2.8B van de beleidsrichtlijn.

De Raad benadrukt verder dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het totstandkomen van de bestreden beslissing geen rekening houden met de documenten die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Verzoeker toont met zijn beschouwingen geen schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan.

2.4.3. Verzoeker verduidelijkt verder niet welke andere beginselen van behoorlijk bestuur dan de materiële motiveringsplicht hij geschonden acht en licht ook niet toe om welke reden hij meent dat artikel 3 van het EVRM geschonden werd. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste duidelijkheid en toelichting, dan ook onontvankelijk.

2.4.4. De vaststelling dat verzoeker ook kritiek uit op de motivering van de beslissing van verweerder van 30 juli 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – een op zichzelf staande beslissing die niet het voorwerp uitmaakt van het ingestelde beroep tot nietigverklaring – laat evenmin toe te besluiten dat de bestreden beslissing onwettig is.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden
aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK